

ITA

INFO-TÜRK AJANSI
INFO-TÜRK AGENCY
AGENTSCHAP INFO-TÜRK
AGENCE INFO TÜRK
INFO-TÜRK AGENTUR

publicatie van onze artikels toegelaten
met de vermelding Agentschap Info-Türk

BÜLTEN BULLETIN

TURKS COLLECTIEF VOOR UITGAVE EN VERSPREIDING
CHARLES M. WISERPLEIN 13/2 - 1040 BRUSSEL
TELEFOON: (32-2) 230 34 72 - WET DEPOT: 2198
REKENING VAN INFO-TÜRK: BBL 310-0148714-02

MAANDBLAD
September 1981
Nederlands: 22
Jaarabonnement
Benelux 350 BF
Elders 400 BF

HET ENIGE EUROPEES LAND UNDER FASCISTISCHE DICTATUUR: TURKIJE

ANKARA (ITA) - Ter gelegenheid van de eerste verjaardag van de militaire staatsgreep van 12 september 1980 hielden de democratische organisaties proestmeetings tegen de verkrachting van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden in Turkije.

Het Belgisch Comité voor de Verdediging van de Mensenrechten in Turkije hield een persconferentie in Brussel op 10 september 1981, en stelde aan de pers een rapport over Turkije voor. Deze persconferentie werd voorgezeten door de belgische ex-minister Piet Vermeylen en werd voorgezeten door de belgische ex-minister Piet Vermeylen en werd bijgewoond door de socialistische afgevaardigde Claude Dejardin.

Anderzijds organiseerden verschillende Turkse en Koerdische organisaties op 12 september 1981 bijeenkomsten te Duisburg, Dortmund en Keulen in Duitsland, te Brussel en Luik in België, evenals in Londen, Parijs, Stockholm, Kopenhagen, Amsterdam enz.

Voor dezelfde gelegenheid gaf de Unie voor Democratie in Turkije een gedetailleerd rapport uit, getiteld "Het enige Europees land onder fascistische dictatuur: Turkije".

Wij publiceren de integrale tekst van de inleiding van dit rapport. ./.

Er is reeds één jaar verstreken sinds de fascistische militaire staatsgreep van 12 september 1980.

Een jaar lang ondergaan de volkeren van Turkije de bloedige repressie die gepaard gaat met massale arrestaties, mensenjachten, ophangingen, foltering, levenslange gevangenisstraffen....

De "juridische" structuur van een fascistische staat, tegengesteld aan alle fundamentele rechten en vrijheden van de mens, werd geïnstalleerd door de dekreten van de 5 putchisten. Nu gaat men de weg effenen voor de overgang naar een "parlementair" fascisme met een "blanco- volmacht vergadering" van 160 personen.

De fascistische junta veranderde het dagelijks leven voor de arbeiders in een hel, door de "beslissingen van 24 januari" toe te passen, die op sociaal en economisch gebied opgedrongen worden door het IIF, de OEOS en de Wereldbank. De salarissen werden bevroren, de progressistische vakbonden werden opgedoekt, het recht van collectieve overeenkomsten en stakingen werd afgeschaft en alle wettelijk verzet tegen de toenemende uitbuiting door het patronaat werd onmogelijk gemaakt.

Alle rijkdommen van de bodem en de ondergrond van het land en de werkracht worden opgeofferd aan het vreemd kapitaal en zijn lokale collaborateurs.

Op internationaal gebied maakte de fascistische junta van Turkije een voorpost van de Amerikaanse hegemonie in het Midden-Oosten, door getrouw de militaire oorlogszuchtige opvattingen van de NAVO en het Pentagon toe te passen. Door de bekrachtiging van het Verdedigingssamenwerkingakkoord met de VS veranderde zij de grond van Turkije in een springplank waar de Amerikaanse vlag wappert.

Op ideologisch gebied worden alle opvoedingsinstellingen, het gehele culturele leven en de massa-media hervormd naar fascistische opvatting, dit onder het mom van "heropleving van het Atatürkisme". Overal, of het nu in de creche, de universiteit, dagbladen, bioskoop, theater of TV is, worden hersenspoelingen gegeven in de richting van het militarisme, het chauvinisme en het fascisme.

Kortom, de duisternis van een fascistische militaire dictatuur heeft zich gevestigd in de oostelijke flank van de Europese familie.

De Europese democraten hebben reeds vanaf de eerste dag van de coup geprotesteerd tegen de verandering van Turkije in een enorme gevangenis van 777.000 km², zij hebben een hardnekkige strijd gevoerd om de fascistische junta te veroordelen en te isoleren op internationaal gebied, zij hebben hun solidariteit betuigd met de democratische machten van Turkije.

Het Europees Parlement vroeg de Europese Gemeenschap door zijn beslissing van 10 april 1981 alle banden met het militair regime van Turkije te verbreken indien dit "niet overging naar de democratie binnen de twee maand".

De Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa verjoeg door zijn beslissing van 14 mei de vertegenwoordigers van de junta.

De junta van Evren kijkt echter minachtend neer op deze protesten van de Europese democraten en gaat door met de Rechten van de Mens met de voeten te treden.

I. POLITIEK GEBIED:

Vanaf de eerste dag werd het Parlement ontbonden, de Grondwet geschorst, de politieke partijen mochten geen activiteiten meer uitoefenen, de voornaamste politieke leiders werden gearresteerd. Alhoewel de meesten de volgende dagen vrijgelaten werden mogen zij geen politieke verklaringen afleggen, noch deelnemen aan de werking van de "constituante", noch naar het buitenland reizen. De chef van de junta, Evren, verklaarde verschillende malen dat de politici uit het ontbonden parlement niet langer het recht zullen hebben om aan politiek te doen, zelf na de overgang tot het "parlementair regime".

Ook de politieke partijen en groeperingen die niet vertegenwoordigd waren in het parlement zijn het slachtoffer van massale arrestaties, hun lei-

ders en leden worden gevonnist door militaire tribunalen met eisen tot doodstraf en levenslange gevangenisstraf. Zij worden beschuldigd van "pogingen om de constitutionele orde omver te werpen door middel van wapens" of van "communistiche organisatie".

Indien de "poging tot omverwerpen van de constitutionele orde door middel van wapens" een misdaad is die de doodstraf verdient, moeten de 5 generaals en hun medewerkers zelf gevonnist worden met een eis tot doodstraf, want zij hebben deze misdaad effectief gepleegd op 12 september 1980, en hebben zij geen enkel recht om jonge militanten onder dit voorwendsel naar de galg te sturen.

En wat betreft de beschuldiging van "communistiche organisatie", dit is het materieel bewijs van flagrante hypocrisie. De militaire junta heeft steeds zijn wil bekendgemaakt om toe te treden tot de Europese Gemeenschap. Maar in deze Gemeenschap is de communistiche partij wettelijk in alle landen, wordt ze zelfs vertegenwoordigd in het parlement door machtige groepen. In Turkije echter worden degenen die als "communist" aanzien worden gearresteerd en tot levenslang veroordeeld.

Momenteel ligt in Turkije alle wetgevende macht bij de junta van 5 personen, en alleen bij hen, en de fundamentele wetten over het sociale en politieke leven worden één voor één afgeschaft. Zelfs wanneer men, onder druk van de Europese openbare opinie, verklaard dat er een "constituante" zal gevormd worden, die als taak het voorbereiden van een nieuwe grondwet en bepaalde fundamentele wetten zal hebben, bewijst de wet zelf die de stichting van deze vergadering regelt, dat het om een denkbeeldige wetgever zal gaan: de Constituante zal bestaan uit de 5 generaals en uit een "Raadgevende Vergadering" van 160 personen. De leden van deze vergadering zullen zelfs niet door het volk verkozen worden... Zij zullen benoemd worden door de junta. Daarbij komt dat zijn enige rol het uitvoeren van enkele technische veranderingen zal zijn aan de wetteksten, die voorbereid zullen worden door de experts van de junta. In ieder geval zal het laatste woord over de wetten en de grondwet bij de junta liggen.

De junta bezit, buiten de wetgevende macht, tevens de rechterlijke en uitvoerende macht...

Een zogenaamde burgerlijke regering, geleid door een gepensioneerde admiraal, Bülent Ulusu, en samengesteld uit technocraten en gepensioneerde officieren beheren de courante zaken volgens de richtlijnen van de junta.

Alle prefecten, burgemeesters of leiders van de publieke instellingen werden vervangen door generaals of kolonels.

Er werd tevens een superieure commissie van staatscontrole gevormd, die direct verbonden is met de chef van de junta. Deze commissie heeft de macht om direct iedere staatsinstelling, iedere publieke economische onderneming, iedere vakbondsorganisatie of vereniging te controleren.

Nog steeds volgens de dekreten van de junta kan geen enkele wet, aangenomen door de junta, of om het even welke regeringsbeslissing, aanhangig gemaakt worden door de Raad van State of het Grondwetgevend Hof. Zelfs de wetten of dekreten die in flagrante tegenstelling staan tot de grondwet zullen als "grondwetgevende artikels" beschouwd worden.

De benoemingen van alle juridische posten, inbegrepen de rechters en de procureurs van de Hoge Gerechtshoven worden gedaan door de staatschef.

Er is een presidentieel systeem voorzien in de projecten van de nieuwe grondwet die bestudeerd zullen worden door de Constituante, waarin de toekomstige president van de republiek de wetgevende, uitvoerende en rechterlijke organen zal controleren, en zodanig zal men, binnen enkele jaren, het parlementair fascisme, onder het bestuur van een "burger worden" generaal kunnen inwijden.

II. DE VRIJHEID VAN ORGANISATIE

Zoals de politieke partijen werden ook de progressistische vakbonden en de democratische organisaties opgeheven vanaf de 1ste dag van de coup. Bij deze gesloten organisaties staan DISK, de Confederatie van Progressisti-

sche Vakbonden van Turkije, en zijn aangesloten vakbonden aan het hoofd. Terwijl de leiders en afgevaardigden van DISK en de aangesloten bonden, waarvan meer dan 500.000 arbeiders lid waren, allen gearresteerd werden, mocht de pro-amerikaanse vakbondsconfederatie TÜRK-İŞ, die de junta steunt door zelfs zijn secretaris-generaal als minister in de spookregering te plaatsen, blijven, om de schijn te redden.

De voorzitter van DISK, Abdullah Basturk en zijn kameraden worden gefolterd in de militaire gevangnissen. Onlangs kondigde de militaire procureur van Istanbul de aanstaande opening aan van een proces tegen 2000 leiders en leden van DISK en zijn aangesloten syndicaten, een proces waarbij voor 52 leiders van DISK de doodstraf zal gevraagd worden. Terwijl de leiders van DISK in de gevangnissen van de junta zitten en bedreigd worden met de galg, werden de leiders van de Confederatie van Nationalistische Vakbonden (MISK) in vrijheid gesteld na een "streng bewaking" van enkele weken. MISK was, zoals dikwijls aangetoond werd, een van de schuilplaatsen en arsenalen van de Grijsse Wolven, de para-militaire commando's van de fascistische beweging. Dit feit bewijst wel degelijk dat het doel van de junta de liquidering van het progressistisch syndicalisme is.

Buiten de progressistische syndicaten zijn er nog verschillende democratische verenigingen die door de junta gesloten werden:

De Vereniging van Leraren (TÖB-DER), de Vereniging van Staatsfunctionarissen (TÜM-DER), De Vereniging van Technische Elementen (TÜTED), de Vereniging van Universiteitsassistenten (TÜMAS), de Vereniging van Arbeiders in de Sektor van de Publieke Gezondheid (TÜS-DER), de Politievereniging (POL-DER), de Unie van Boerencoöperatieven (KÖY-KOOP), jeugdverenigingen zoals de Avangardistische Jongeren (GENC-ÖNCÜ), de progressistische Jeugd (IGD), de Socialistische Jeugd (SGÖ), de Revolutionaire Jeugd (DEV-GENC en DEV-GÖR) of organisaties van de Koerdische beweging zoals de Progressistische Cultuurvereniging van het Oosten (DDKD) en de Progressistische Populaire Cultuurvereniging (DHKD). Sommige van deze organisaties kregen reeds "voorlopig" activiteitenverbod van de Krijgswet vóór de coup.

Met de modificaties van de wetten over de Krijgswet en de Openbare Orde werd de vorming van de nieuwe democratische verenigingen onmogelijk gemaakt. De wetten die men voorbereid over de verenigingen en over de macht van de politiek zullen in de toekomst alle organisaties onder de willekeurige en absolute controle plaatsen van de President van de Republiek of van de preketen.

III. DE PERSVRIJHEID

Ook de pers werd vanaf de eerste dag onder censuur geplaatst. Alle progressistische nieuws- en tijdschriften mochten niet langer verschijnen, alsook drie dagbladen, Demokrat, Aydinlik en Hergün. Men moet zich tevens herinneren dat zelfs voor de staatsgreep honderden progressistische publicaties niet mochten verschijnen door de krijgswet die van kracht was sinds 1979.

Alle leidende figuren van radio en TV werden ontslagen en vervangen door generaals en kolonels.

Zelfs het oudste dagblad van Turkije, Cumhuriyet, met Kemalistische tendens, werd verscheidene malen voorlopig gesloten wegens nieuwspublicaties die de junta niet bevielen.

Door de sluitingsdreigingen van de Krijgswet, de "ondervragingen" en de "streng bewakingen" past de hele pers sinds de staatsgreep een zelfcensuur toe.

In het begin ging de junta niet over tot massale arrestatie van journalisten om een beeld te scheppen van "democratische junta" die de "meningsvrijheid respecteert" en die "slechts strijdt tegen het terrorisme". Nochtans werd vooral na de aanmaning van het Europees Parlement om binnen de twee maanden over te schakelen naar de democratie een arrestatie- en repressiecampagne op grote schaal gevoerd tegen de intellectuelen.

Hier volgt een lijst van gearresteerde of onder "voorlopige" streng bewaking geplaatste journalisten en intellectuelen :

Ilhami Soysal, Salim Bayar, Erol Türegün, Ergin Ünal, Süheyla Taşçier, Bülent Erandaç, Seçkin Türesay, Emil Galip Sandalcı, Yaşar Miraç, Necmi Onur, Lütfi Oflaz, Salih Aydoğan, Tamer Kayaş, Ahmet Tağstan, Yusuf Hasan Çebi, Muzaffer Erdost, Yalçın Küçük, Kurtul Altuğ, Ataöl Behramoğlu, Mehmet Kemal, Okay Gönensin, Güngör Yerdas, Hikmet Cetinkaya, Rifat Ilgaz, Tekin Sönmez.

De jonge progressistische uitgever Ilhan Erdost werd in de militaire gevangenis van Mamak, Ankara, onder foltering vermoord voor de ogen van zijn broer.

Anderzijds worden de volgende journalisten en schrijvers geoordeeld in verschillende tribunalen met eisen van zware gevangenisstraffen, sommigen werden reeds veroordeeld:

Sadi Ozansu, Tamer Kayaş, Aydın Engin, Mehmet Çerik, Şaban Bilgin, Enis Rıza Sakızlı, Erhan Tuksan, Candemir Özden, Hasan Baki Kurtoglu, Haluk Berberoğlu, Ertuğrul Okuyan, Ihsan Fatih Yıldız, Yaşar Rıza Zelyut, Adalet Ağaoğlu, Talip Apaydın, Seydali Gönen, Abdullah Gelgeç, Fettah Ayhan Erkan, Necati Sağ, Eşref Tutak, Ömer Faruk Oba, Oktay Akbal, Okay Gönensin, Örsan Öymen, Y. Dinçberk, Metin Münir, Nahit Duru, Mehmet Kâzım Kara ...

Volgens een nieuw dekreet van de junta mogen de politieke veroordelingen van maximum drie jaar gevangenisstraf niet langer in hoger beroep gaan, en de veroordeelde wordt onmiddellijk opgesloten. Het eerste slachtoffer van dit dekreet is de journalist Lütfi Oflaz, die gevangen gezet werd op 21 augustus j.l. in Ankara voor zijn veroordeling van 18 maand gevangenis.

Artiesten, zangers en componisten en acteurs ontsnappen niet aan de repressie. Volgende progressistische artiesten werden vervolgd of werden gearresteerd door de junta :

Melike Demirag, Sanar Yurdatapan, Genco Erkal, Tarık Akan, Selda Bağcan, Cem Karaca ...

Zelfs de karikatuur stoort de generaals van Ankara. Het humoristisch weekblad "Girgir" werd verboden wegens de karikatuur die op de voorpagina prijkte, de redacteur en de persoon die de karikatuur maakte werden vervolgd.

Niet tevreden met de vernietiging van iedere autonomie van de universiteiten, plaatste de junta deze onder de directe controle van het "staatsvoorzitter", door een nieuwe wet over het hoger onderwijs.

Tevens worden de progressistische universiteitsleraren aangehouden en voor militaire tribunalen gedaagd. Hier volgt de lijst :

Prof. Sadun Aren, Dr Alparslan Işıklı, Dr Osman Nuri Koçtürk, de voorzitter van de Academie voor economische en bedrijfswetenschappen van Adana, Prof, Mürim Altıntaş en 6 collega's; Ercan Eyüboğlu van de universiteit van Hacettepe, Prof. Veli Löl, Prof. Cumhuri Ertekin, Prof, Kayhan, 2 dokters en 18 assistenten van de egypische universiteit, Dr Necmiye Bekel van de universiteit van Ankara.

Een universiteitsleraar van METU in Ankara, Bilgen Arif Bilgin, loopt gevaar de doodstraf te krijgen wegens "samenwerking met extremistische organisaties".

Bovendien verklaarde men dat meer dan 4000 leraars van het secundair vervolgd worden sinds 12 september wegens "betrokkenheid bij ideologische activiteiten". De Lerarenvereniging (TÖB-DER) was één van de doelwitten van de junta. Zijn voorzitter Gültekin Gazioglu en zijn 15 kameraden werden veroordeeld tot 18 maandengevangenis en er werd een ander proces ingespannen tegen 55 leiders van TÖB-DER met eisen van gevangenis tot 15 jaar.

IV. STAATSTERREUR, OPKNOPTINGEN EN FOLTERING

Volgens de officiële verklaringen van 10 april 1981, na 7 maand dictatuur, werden 122.609 personen onder "voorlopige strenge bewaking" geplaatst. 1469 van hen werden veroordeeld, 20.678 werden aangehouden om gevoonnist te worden. Sindsdien schat men het aantal personen die gedwongen werden in de gevangenis van de junta te verblijven op meer dan 200.000 ...

De junta kondigde de Krijgswet af in het hele land om de mensenjacht beter te kunnen uitvoeren. De wetgeving over de Krijgswet werd 6 maal gewijzigd om beter te beantwoorden aan de willekeur van de commandanten. De duur van de voor-

lopige strenge bewaking zonder beslissing werd verlengd tot 90 dagen. Het recht om in beroep te gaan werd afgeschaft voor gevangenisstraffen voor minder dan drie jaar.

De ordediensten hebben voortaan het recht om zonder waarschuwing te schieten op eenders welke "verdachte" persoon. Volgens de officiële verklaring van 15 augustus '81 werden 404 tegenstand biedende personen gedood bij een "botsing met de ordediensten", dit sinds 12 september 1980.

Onlangs werd Kenan Budak, voorzitter van de Progressistische Vakbond van de Leerlooiers, aangesloten bij DISK, vermoord toen hij "probeerde te vluchten voor de vertegenwoordigers van de orde".

De junta, die nog niet voldaan lijkt en die niet tevreden is met alleen de politie, die ze onvoldoende acht voor de mensenjacht, kondigde de oprichting aan van "Snelle Strijdkrachten", die bestaan uit ploegen van 12 schutters. Ook bekrachtigde de NVR, alias de junta van Evren, een wet die de patroons toestaat "speciale veiligheidskrachten" op te richten, dit om alle arbeidersverzet in de fabrieken onmiddellijk de kop in te drukken.

Doodstraffen : 10 reeds uitgevoerd, 2700 eisen

De onmenselijke doodstraf werd in Turkije voor de eerste keer toegepast door het repressief regime van 1971-72, terwijl Frankrijk bezig was ze af te schaffen.

Tot nu werden 10 jongeren opgehangen waarvan 2 militanten van uiterst rechts, en 8 progressisten. 28 doodstraffen wachten op de goedkeuring van het Militair Hof van Cassatie.

Wat betreft de gevangenen die geoordeeld worden in militaire gevangenis- sen, en waarvan het aantal de 20.000 overschrijdt, vragen de militaire aanklagers de doodstraf voor 2.700 van hen. Onder hen bevinden zich 52 leiders van DISK.

Hier volgt de lijst van organisaties tot de welke de personen horen die gevaar lopen terechtgesteld te worden :

562:DEV-YOL (Revolutionaire weg), DEV-SOL (Revolutionair Links,) 199, PKK (Arbeiderspartij van Koerdistan) 385, THKP/C (Populair Bevrijdingsfront/partij van Turkije) 350, TDKP (Revolutionaire Communistische Partij van Turkije) 110, TKP-ML (KP van Turkije marxistisch-leninistisch) 90, TIKB (Unie van Revolutionaire Communisten van Turkije) 17, KURTULUS (Bevrijding) 41, KAWA (Koerdische Vereniging) 49, SGB (Unie van Jonge Socialisten) 2, ISCININ SISI (Arbeiders- stem) 18, RIZGARI en ALA RIZGARI (Koerdische organisaties) 13, TEKOSIN (Koerdische organisatie) 11, TKEP (Communistische Travajillistische Partij van Turkije) 3.

Voor rechts zijn er 445, waaronder de 220 van de MHP van Turkes.

Zoals men gemakkelijk opmerkt zijn de doodstrafeisen voor de progressisten 6 maal zo talrijk als deze voor rechts. Dit toont nogmaals aan dat de terreur van de junta als voornaamste objectief de linkse omgeving heeft.

In de loop van de laatste maand zijn de militaire procureurs begonnen met een massale arrestatie gericht tegen de communistische partij van Turkije (TKP), clandestien sinds 60 jaar. Het aantal arrestaties tot eind augustus overschrijdt de 2000. Partijen die wettige activiteiten uitvoerden tot 12 september 1980, zoals de Arbeiderspartij van Turkije (TIP), de Socialistische Arbeiderspartij van Turkije (TSIP), de Travajillistische Partij van Turkije (TEP), de Partij van het Vaderland (VP) of organisaties van de Koerdische beweging, op wettelijk gebied DDKD of DHKD, op clandestien gebied de Socialistische Partij van Koerdistan van Turkije (TKSP), zijn het voorwerp van de repressie, hun leiders en militanten worden vervolgd, gearresteerd en gefolterd, en moeten voor militaire tribunalen verschijnen.

Doden tijdens foltering : 20

De meeste gevangenen worden onderworpen aan foltering. Onder hen bevinden zich Abdullah Basturk (Voorzitter van DISK) en zijn kameraden : Ahmet Isvan,

(burgemeester van Istanbul) en Mehdi Zana (burgemeester van Diyarbakir).

20 politieke gevangenen zijn bezweken onder de foltering in de eerste zes maand van de dictatuur. Volgende personen werden het slachtoffer van de foltering :

De syndicalist Ahmet Feyzioglu, Ahmet Karlangac, Rafet Demir, Zeynel Abidin Ceylan, Sadan Gazeteci, Hasan Özmen, Bekir Bag, Ibrahim Eksi, Mehmet Baydas, Ercan Koca, Ali Inan, Mehmet Cizreli, Ali Altıok, Sirri Copur, Osman Taştekin, Abdullah Peksooylu, Mehmet Ali Kılıç, Sahin Dokuyucu, Zeki Yumurtacı, Hasan Hüseyin Damar.

De junta verklaart zeer nauwlettend te zijn wat betreft deze "geïsoleerde gevallen die zeker niet mogen beschouwd worden als een algemene praktijk" ... Er worden trouwens officiële onderzoeken ingesteld tegen de folteraars in 57 gevallen. Maar deze enquêtes gaan niet verder dan de bekende gevallen, en gaan uitsluitend in geval van dood tijdens foltering... Zoals bekend is de dood slechts "een ongelukje van de foltering" en duizenden gevallen van niet-dodelijke foltering blijven verzwegen. De meeste van deze "enquêtes" eindigen in een ontslag van rechtsvervolging.

De vertegenwoordigster van Amnesty International, Anne Burley, verklaarde op 28/4/81 voor de Raad van Europa dat "het niet langer toegestaan is onwetend te zijn over het bestaan van foltering in Turkije. De foltering kan toegepast worden als een gewoonte en op grote schaal zonder dat het daarom nodig is dat de orders uitgaan van de hoogste instantie ..."

Wat betreft de onderzoeken over de folteraars zegt ze : "Ik blijf absoluut overtuigd dat de akties die tot nu toe ondernomen werden zeker niet de teruggang van de foltering als resultaat hebben."

V. DE REPRESSIE TEGEN DE KOERDEN

De nationale repressie die sinds het begin van de geschiedenis van de Republiek Turkije zonder verpozing wordt toegepast heeft ongelooflijke afmetingen aangenomen in Koerdistan van Turkije na de coup van 12 september 1980.

Volgens inlichtingen van de Koerdische organisatie TEKOSER zijn meer dan 1/3 van de politieke gevangenen van Turkije Koerdische militanten, die schuldig zijn door voor hun volk culturele en nationale rechten op te eisen. Want op het einde van de 20ste eeuw weigert Turkije, dat een belangrijk deel van Cyprus bezet in naam van de verdediging van de rechten van de turkse minderheid op het eiland, dat onderwijs eist in de turkse taal voor de kinderen van de turkse arbeiders in Europa, dit Turkije weigert kategoriek de minste culturele rechten van de Koerden te erkennen, terwijl deze 1/4 van zijn bevolking uitmaken. Ze ontkent zelfs het bestaan van de Koerden als volk dat zijn eigen taal, zijn eigen cultuur en zijn eigen geschiedenis bezit.

"Deze culturele genocide gaat gepaard met een massale en brutale repressie. 2/3 van het turks leger doorkruist de Koerdische provincies en voert geregeld operaties," De getuigenissen die we kregen over de slachtpartijen in het koerdisch departement van Siverek (5 doden op 18.9.80), van Urfa (7 doden op 18.9.80), van Mardin (5 doden op 26.9.80) en van Hakkari (12 doden op 13.10.80) tonen aan dat het eenvoudigweg om moord gaat. Dat is overduidelijk in het geval van de slachtpartij aangericht door een turks militair commando in een syrisch grensstadje waar enkele jonge, ongewapende Koerden een onderkomen gevonden hadden. Tijdens de nachtelijke raid werden 16 personen vermoord. (De foto's van dit bloedbad werden gepubliceerd in het zweeds dagblad Aftonbladet van 17.3.81)

VI. DE REPRESSIE TEGEN DE TEGENSTANDERS VAN HET REGIME IN HET BUITENLAND

Uiterst verveeld met de tegenstrijdige stemmen van de democraten uit Turkije in het buitenland en door de reactie van europese democratische kringen, trof de junta een aantal maatregelen tegen deze "verraders, verstoken van het edele turkse bloed", dit volgens een uitspraak van Evren zelf.

Eerst en vooral worden "zij die tegen de staats (junta) -veiligheid handelen in het buitenland aangemaand terug te keren naar het land om zich

over te geven aan de militaire overheid binnen de periode van een maand. Anders wordt hen de turkse nationaliteit ontnomen en hun bezittingen worden aangeslagen.

Deze maatregel werd voor het eerst toegepast op de leiders van de Arbeiderspartij van Turkije, op de voorzitter Behice Boran, 71 jaar, op de leiders van de Progressistische Confederatie van Vakbonden van Turkije, van de Lerarenvereniging van Turkije evenals op democratische artiesten zoals Melike Demirag (vedette van de film "De Kudde"), op Sanar Yurdatapan (haar man, componist) en op hun 3 maand oude baby. Deze maatregel wordt ook toegepast op personen die in Turkije gezocht worden door de militairen en die verondersteld worden "in het buitenland te zijn."

Een andere repressie toegepast op democraten uit Turkije in het buitenland in de weigering van de consulaten om hun paspoorten te verlengen.

Op de grensposten die door meer dan 500.000 uitgeweken arbeiders van Turkije die ieder jaar naar hun land gaan tijdens de vakantieperiode, gebruikt worden, werden "Aangifteburelen" geplaatst om personen te ontdekken die "in het buitenland activiteiten leiden tegen het regime".

De jonge immigranten die tijdelijk naar het land terugkeren voor hun militaire dienst worden gedwongen om dokumenten in te vullen om tegenstanders van het regime uit hun omgeving aan te geven.

Sedert bepaalde tijd worden verschillende agenten van de turkse veiligheidsdienst naar het buitenland gestuurd onder het mom van "leden van diplomatieke delegaties" of "onderwijzer". Zij voeren intimidatiecampagnes tegen de arbeiders uit Turkije, hand in hand met de organisaties van de Grijze Wolven in Europa.

BESLUIT

De balans van één jaar fascistische dictatuur in Turkije, die we hierboven probeerden samen te vatten, volstaat om aan te tonen dat de junta van de "Nationale Veiligheidsraad", die Turkije regeert sinds de staatsgreep van 12 september 1980, alle fundamentele rechten en vrijheden die voorkomen in de Europese Conventie van de Rechten van de Mens, met de voeten treedt en doorgaat dit te doen.

De "Constituante" die men wil doen doorgaan als "een begin in de overgang naar de democratie" is in feite slechts een parlement met "blanco-volmacht" dat opgericht wordt om de Europese instanties zand in de ogen te strooien, en de taak van die Constituante is niets anders dan de systematisering van de fascistische wetten die tot nu toe door de junta uitgevaardigd werden, om zodanig een fascistische parlementaire "grondwet" op te stellen.

Naar aanleiding van deze ontwikkelingen hebben de Europese democratische instanties dikwijls gereageerd en heftig geprotesteerd. Deze reactie volstaat echter niet.

In mei 1981 werden de vertegenwoordigers van de junta verjaagd uit de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa. Het regime van de junta zou niet mogen plaatsnemen in om het even welk orgaan van de Raad van Europa, inclusief de Ministerraad.

Het Europees Parlement stond de junta een periode van twee maand toe om over te schakelen naar de democratie, dit vanaf 10 april 1981. Aangezien ondertussen reeds 5 maand voorbijgingen en er geen ernstige stappen ondernomen werden in de richting van de democratie, hebben de Commissie en de Raad van de Europese Gemeenschap geen enkele maatregel toegepast die hen aangeraden werd door het Europees Parlement.

Of het nu de Commissie is of de regeringen van de lidstaten, iedereen praat maar over de goede relatie met de regering van Turkije. Daarbij komt nog dat alle noden van de junta op economisch, financieel of militair gebied prompt vermomd worden als hulp aan Turkije.

MEN MOET GOED BESEFFEN DAR ELKE CENTIEM DIE MEN AAN DE JUNTA VAN TURKIJE GEEFT, DIENST OM DE FASCISTISCHE DICTATUUR NOG DIEPER TE WORTELEN EN OM DE REPRESSIE VAN DE VOLKEREN VAN TURKIJE TE DOEN TOENEMEN.

Indien men een reële solidariteit wil betuigen met de volkeren van Turkije die vechten om een einde te maken aan de fascistische dictatuur die momenteel heerst in de oostelijke flank van de Europese familie, en een echte democratie wil installeren :

- MOET DE BESLISSING VAN HET EUROPEES PARLEMENT ONMIDDELIJK TOEGEPAST WORDEN EN IEDERE RELATIE TUSSEN DE EUROPESE GEMEENSCHAP EN TURKIJE MOET VERBROKEN WORDEN,
- MOET ER EEN EINDE GEMAAKT WORDEN AAN IEDERE EKONOMISCHE, FINANCIËLE EN MILITAIRE HULP AAN HET TURKS REGIME,
- MOET HET REGIME VAN DE PUTCHISTEN VERJAAGD WORDEN UIT ELKE INSTELLING VAN DE RAAD VAN EUROPA,
- MOET DE HEROPNEMING VAN TURKIJE IN DE EUROPESE INSTELLINGEN IN DE HOEDANIGHEID VAN DEMOCRATISCHE EUROPESE STAAT, VERBONDEN ZIJN AAN DE VOORWAARDE "SINE QUA NON" VAN DE TOEPASSING ZONDER UITZONDERING VAN ALLE RECHTEN EN VRIJHEDEN VAN DE EUROPESE CONVENTIE VAN DE RECHTEN VAN DE MENS.

Het Rapport in het Frans

SEUL PAYS EUROPEEN SOUS LA DICTATURE FASCISTE

T U R Q U I E

(200 BF)

kan besteld worden bij

DIB-BK - Muntcentrum - PB 1344 - 1000 Brussel - België

Jaarlijks verzameling Info-Türk

EEN JAAR FASCISTISCHE MILITAIRE DICTATUUR IN TURKIJE

(400 BF)

kan besteld worden bij

INFO-TÜRK - 13/2, Ch.M.Wiser Plein - 1040 Brussel